

MAGYAR HŐSÖK

KORNIS GYULA munkássága ma már egész könyvtárra megy s mindenki, aki nehéz kétségek és fárasztó töprengések árán írja meg szellemi termékeit, csak ámulattal nézheti fölényes elméjének alkotó tevékenységét.

Most megjelent nagy kötete: „A magyar politika hősei“ is azt bizonyítja, hogy ennek a tiszta látású filozófus-politikusunknak sok mondanivalója van mindenki számára, akit a nemzeti élet magasabb értékei érdekelnek.

A maga környezetében mindenki lehet hős, vagyis mindenki fejthet ki áldozatos munkát a normális kötelességteljesítésen felül. Hős a munkás, aki csekély béréből nemcsak családját tartja fenn, hanem gyermekei szellemi felemelkedéséről is tud nélkülözések árán gondoskodni. Hős a helyettes tanár, aki szomorú anyagi helyzetében idealizmusra tanítja a gondjára bízott gyermekeket. Hős a rendőr, aki élete kockáztatásával menti ki a vízbefúlót, a katona, ki önként vállalkozik életveszélyes feladatára. A magyar politika hősei pedig azok, akik egész életüket, éjjelüket, nappalukat a nemzet nagy értékeinek megmentésére vagy fejlesztésére, gyarapítására áldozták.

Kornis új könyve nem egyszerre íródott: tulajdonképpen az utóbbi években írt alkalmi beszédeinek, előadásainak vagy önálló tanulmányainak antológiája. Ez magyarázza az egyes fejezetek egyenetlenségét a terjedelem szempontjából: néhány lapnyi fejtegetésre kötet vastagságú értekezés következik. Szent Istvánról, Mátyás királyról, Rákócziáról, Kölcseyről, Pázmányról jubiláns alkalmakkor beszélt Kornis; Fáy Andrásról, Tisza Istvánról serlegbeszédet tartott, Apponyiról írott nagy tanulmánya Kisfaludy-társasági székfoglaló, Horthy Miklósról és Klebelsberg Kunóról írt tanulmányainak kiadásához is ünnepélyes alkalmak adták az ösztönzést.

De sem a terjedelemben észlelhető aránytalanság, sem a tanulmányok alkalmi jellege nem rontja a könyv összhatását. Kornis Gyulát, „Az államférfi“ szerzőjét mindenkor egyformán vonzották a politikai tevékenység nagy szellemei, s minden alkalommal a filozófus magas értelme

és a gyakorlati politikus rokon intuíciója reagál nála, egységesen és oszthatatlanul.

Nyilvánvaló, hogy Kornis nemcsak önmagát műveli, saját kultúr-filozófiai elmélyedését, saját politikai ethoszát erősíti e nemzetpolitikai tanulmányokban, hanem elsősorban itt is tanít, mint katedráján; az egész olvasó magyar társadalmat óhajtja a magasabb szellemi és erkölcsi értékek tisztelésére és gyakorlására nevelni. Pázmány Péteren, Apponyi Alberten, Tisza Istvánon, Horthy Miklóson, Klebelsberg Kunón keresztül ragadja meg az alkotásra, tette képesítő politikai lelkeséget és így a politikai idealizmus normáit rajzolja meg a magyar politikusok és a magyar nagyközönség használatára.

Mi emelte Kornis Gyulát a magyar politika docensévé? Az „Államférfi“ bölcselője alkalmazza itt kategóriáit a magyar élet nagyjaira, a „Lelki élet“ pszichológusa vezet be jellemük és szellemük titkaiba, a filozófia tanára értékeli életcéljaikat, a „Magyar művelődés eszményei“-nek története jelöli ki törekvéseiknek helyét a magyar fejlődésben: mindenütt a szakember emeli az olvasó értelmét a tiszta eszmék magasságaiba.

A szellemtörténész szól belőle például, mikor Széchenyit és Apponyit elhelyezi, amazt a dionysosi, emezt az apollói szellemtípusba; a pszichológus vonja meg Kossuth és Apponyi, Tisza István és Apponyi között a szellemi kontraszt kontúrjait, a művelődéstörténész állapítja meg Klebelsberg Kunó kultúrpolitikájában az intellektualisztikus jelleget s az erkölcsi-érzületi célok relatív hiányát. Mindezt a legkönnyedebb formában kapjuk, a filozófusokat jellemző homály legcsekélyebb nyoma nélkül, mert Kornis Gyula látása átfogó, rendszerbe építő. Könyveiben minden áttekinthető, mint egy klasszikus tervű épületben, ahol nincsenek titkokat rejtegető, rémeket sejtető zugok.

A kötetből kiemelkednek azok a fejezetek, ahol hőisével együtt az eszmék világába emelkedhet. Így látható szimpátiával merül el Kölcsey Ferenc gondolatvilágába, ahol egész nagyarányú szellemi fegyverzetét tudja alkalmazni a magyar romantikának erre az elmélyedésre hajlamos egyéniségére, aki zseniális költő, filozófus és politikus volt egy személyben. Elsősorban Kölcsey szellemi alkotásának és filozófiájának kapcsolata érdekli. Kimutatja pesszimizmusa alatt rejlő humanizmusát, majd a másik antinómiát, a klasszikus és a nemzeti romantikus szellemiséget. Még érdekesebb, amint politikai gondolkodásában megismerjük a történelmi romantika építő konzervativizmusának és a liberális korszellemnek harcát, mely mindig Széchenyi-szerű reális látásba torkollik ennél az erkölcsileg igen mély léleknél. Kozmopolitizmusa és erős nemzeti érzése is egy ilyen szép harmóniába oldódó ellentétet alkot kedélyében. Általában üdítő látvány Kornis arcképcsarnokában, amint a nagy magyar államférfiak időnként kitörnek a korszellem bűvöletéből, mert magához húzza őket olykor a magyar élet valósága és tényleges szükséglete. Kölcseynél ez a korok fölé emelkedés különben igen természetes is, mert e nagy ember világnézetének sarkpontja minden korszerűségeen túl „örök értékek kultusza volt“.

Apponyi Albertről írt hatalmas tanulmányában is ez az ethikai többség ragad meg a legjobban. (A könyvnek nem legérdektelenebb fejezete, ahol Kornis a filozófus Apponyit fedezi fel.) Apponyi filozófiájában a jog eszméje örök és változatlan: szerinte a jogot az állam csak definiálja, de nem teremti. Bizony, messzire kerültünk a mai szomorú időkben az élete végén világszerte tiszteltben álló aggastyán tiszta magasságokban lebegő eszményiségétől, aki ilyesmit írt: „Egy világnézetnek elméleti és gyakorlati értéke éppen az alapjául szolgáló Isten-fogalomnak tisztaságától és helyességétől függ.“ S állameszménye sem nagyon korszerű manapság: „Az ilyen állam legfőbb társadalmi elve a kereszténységtől követelt szeretet, amely minden embert, mert Isten képmására van teremtve, megbecsül.“ így lehetett Apponyi Kornis meghatározása szerint az „egyetemes humanizmus“ képviselője. Magas ethikai jellemének

s ha erősnek mutatkozik, még az ellenség is megbecsüli. Ezért alkotja meg a legnagyobb nehézségek között nemzeti hadseregét.

Horthyban megvan az államférfinak egyik legfontosabb kelléke, mondja Komis, a „sugalmazó erő“, mely hallatlan személyes presztízst biztosít neki. Főjellemvonása gyanánt kiemeli a nemzeti jellegét: a Kormányzó a magyar ember testi és lelki képviselője, a magyar jellem meleg közvetlenségében, politikai téren okos tartózkodásban és józan realizmusban nyilvánul, ami mindig visszatartotta a kalandoktól, mert, mint mondotta, „eleget pocsékoltuk a magyar vért a múltban“. Ugyanezen józan és mindig sikerre vezető realizmus sugallta, mikor nemrég nevezetes történelmi szavait elmondotta a hadseregbe befurakodni akaró politikusokról: „El a kézzel a hadseregtől! A tisztikar tudja, hogy a hadsereg a pártok felett csak az egész nemzeté lehet!“

Ez a hadsereg az ő alkotása, legmelegebb szívügye, ő, aki a most folyó háború előtt azt javasolta, tegyen a pápa, mint a legmagasabb és legönzettelenebb erkölcsi fórum, javaslatot egy nemzetközi értekezlet összehívására, mely a kiáltó igazságtalanságok békés elintézését hozta volna meg, jól tudta, hogy erős hadsereg nélkül egyetlen nemzetnek még békében sincs politikai értéke. Ezzel a nagy tettel, a hadsereg megszervezésével, visszaadta a nemzetnek önbizalmát és vele együtt elszakított testvéreink millióit, mert az országgyarapítás nemcsak okos, előrelátó diplomáciájának, hanem az ősi magyar katonai erények összefogásának és modern szellemű hadszervezésének eredménye.

Kornis a nemzetek nagy szellemeinek megnyilatkozásaiból a nemzet mai élete számára is von le tanulságokat. Kölcsey különösen gazdag efféle örök érvényű, olykor profetikus jelentőségű tételekben, villanásokban; így az ő szemében a nemzet elsősorban „az egyes nemzedékeket összetartó hagyományok történeti tudatán alapszik“, tehát nem a fajon, mint ma annyian hirdetik. Alkotmányunknak ma sincs időszerűbb védője, mondja Komis, mintha azok számára írta volna klasszikus szavait, „akik manapság az egyéni és társadalmi szabadságot oltalmazó alkotmányt a diktatúra rendszerével szeretnék erőszakkal fölcserélni“. Majd idézi magát az író: „Nem egyszer hallottam a gondolatlan állítást, hogy törvényeink és egész polgári alkotmányunk a régen múlt századok körülményei között támadván, az újabb kor megváltozott helyzetéhez többé nem illenek s azokat mással kellene felcserélnünk. De váljon lehet-e idő, mikor az emberiségnek kevesebb szüksége legyen a szabadságra s az abból folyó jótéteményekre, mint egykor volt?“ S mintha egy mai politikai irányzatot venne célba, mikor a korszellemről írja szatírját:

„Korszellem, ez egy valóságos parvenu. A szellem szó éppen 24 esztendő, koral összetéve alig 20; és íme, országgyűlési rangot nyert annyi sokaknak felette, mik már a XVII. században születtek. Mind ez a demokráciái veszedelmes csapongástól ered, mely sem régiséget, sem születést, sem jogokat nem tisztel... Miért való, a mit állítok? mert a korszellem parancsolja. — Miért kell tenni, a mit kívánok? mert a korszellem parancsolja. — Mivel értesítem a hinni nem akarót? korszellemmel. — Mi által indíthatom szánakozásra a kemény szívűt? Korszellem által. — Tülságokat mondok? Korszellem. — Időre, helyre, körülményre nem vigyázok? Korszellem. — Óhajtom, hogy minden legyen, de munkám és költségem nélkül? Korszellem. — Tanítok, de tanulni nem akarok? Szólok, hogy csak a naplókönyvben álljon? Tisztádon tiszta korszellem.“ S Kornis hozzáteszi: „A korszellemnek ez a hamis verbuváló ereje és tekintélyt álsúlyá mindmáig úgy uralkodik, ahogyan Kölcsey szellemes gúnyja a maga korában mint valami felettünk lebegő titokzatos hatalmat jellemzi...“

Az aktuális iránt fogékony politikai érzéke láttatja meg Komissal Kölcseyben az „első magyar falukutatót“, aki a szatmári jobbágság történeti,

statisztikai és gazdasági adatait egybegyűjti; bár talán Bél Mátvás, Tessedik és Berzeviczy Gergely is megérdemelnék ő előtte ezt a minősítést. Módszerességével és szempontjainak gazdagságával Kölcsey minta gyanánt ragyoghat a mai szociográfusok előtt. De ugyanakkor liberalizmusa nem akadályozza meg abban, hogy ne ismerje fel a zsidó pálinkafőzők és árendások elszaporodásában megyéjének veszedelmét: óva inti az országot, hogy Galícia sorsára ne jusson.

Az Eötvösről írt rövidebb tanulmányból is kiérezzük, hogy a történelmet örök lecke gyanánt felhasználó művelődéspolitikus itt elsősorban a mára gondol, mikor — mint minap Bethlen István — Eötvös politikai gondolatait elemzi. Komis hangsúlyozza, hogy már a liberális Eötvös József látta, hogy a szabadság és egyenlőség nem éppen egymást segítő, hanem sokszor egymást romboló eszmék, amivel a doktrinér liberalizmusnak adta súlyos kritikáját. Különös aktualitással bírnak Komis szerint Eötvösnek a kommunizmusra vonatkozó eszméi. „Nagy művében majdnem félszáz lapon elemzi ezt a társadalmi teóriát, mintha csak érezné azt a szégyenteljes jelentőséget, melyre valaha majd a magyar történelemben is vergődni fog. Félti tőle a jogállamot, mely az egyéni szabadság egyetlen biztosítója“, mert Eötvös szemében a legfőbb erkölcsi jogi érték az egyéni szabadság. Ezt akarja biztosítani mind az abszolutizmussal, mind a kommunizmussal szemben;

Tisza-tanulmányában egyenesen azt a kérdést teszi fel Kornis: milyen tanácsokat ad ma a trianoni magyarságnak Tisza szelleme? A felelet: a feltétlen kötelességtudat és bátorság leckéjét. Kornis jogos megvetéssel beszél több ízben — így itt is — a politikai „öszvérlekekről“, kiknek kétértelmű, gyáva magatartását Tisza István szíve mélyéből gyűlölte. Tisza példájából főleg etikai tanulságot von le a magyar államférfiak tanulságára: »Az igazi államférfi lelki lényege az akarat és cselekvés«, s Tiszát mindig a legmagasabb etikai eszmény ösztönözte cselekvésre: a nemzet szolgálata.

De más szempontból is aktuális Tisza István, a magyar parlament és alkotmányosság védője. „A nemzet jogait védelmező alkotmány megszüntetését abban az időben fejedelmi önkényuralomnak, bécsi abszolutizmusnak mondtuk; ma ugyanazt diktatúrának nevezzük. Bár az utóbbinak ma többnyire nacionalista előjele van, formai lényege ugyanaz, mint az abszolutizmusé: a közszabadságok hiánya, a parlamenti rendszerrel szemben egyetlen, önkényesen uralkodó akaratnak mindenhatósága. A magyar alkotmány történeti fejlődése értelmében Tisza István szelleme épúgy int bennünket a diktatúra-ideológia ellen, amely — bár más országokban óriási nemzeti fejlődés és siker forrása — hozzánk átvittelve politikai primitivizmussá silányul, mint ahogy életében aggodalommal kísérte egy új abszolutizmus tervezetét.“

Ilyen értelemben csakugyan „magistra vitae“ a történelem: Komis nemzetpolitikai érzéke kiemeli belőle az örök aktuálist, ami int, óv, tanít és előre mutat.

Klebensberg Kunóval kapcsolatban így határozza meg Komis a boldogságot: „Az emberi boldogságnak egészen másutt van a kútfeje, mint a pusztá gyönyörben: viszonylag az ember akkor boldog, ha a maga lelki alkatának megfelelő lelki életet él s munkát fejt ki, vagyis ha összhang van képességének belső iránya, másrészt külső életformája között: ha bensőleg érzett hivatását, képességét kifejtheti és kiélheti.“ Ez a vallomásszámba menő megállapítás kétszeresen áll a szerzőre is, akinek bámulatos könnyedséggel rendszerező esze és tudományos erosza látható gyönyörűséggel éli ki magát egyrészt könyveiben, másrészt a politikai tevékenységben. Komis Gyula, a politika teoretikusa ugyanaz mint Kornis Gyula, az aktív politikus; itt is, ott is bensőleg érzett hivatását és képességeit fejt ki a nemzetnevelés és a magasabb kulturális értékek szolgálatában.

ECKHARDT SÁNDOR